

'WE KUNNEN HET
EVANGELIE AAN
ONZE KINDEREN
VERTELLEN, MAAR
HET IS HET WERK
VAN DE HEILIGE
GEEST OM HEN TE
VERANDEREN'

BRIEF 6

GELOVEN IN DE TOEKOMST VAN DE KERK

Lungawiruol Khawbung & René Beiboer

Heeft de kerk in West-Europa nog toekomst? Die vraag wordt tegenwoordig vaak gesteld. Veel kerken zien hun jongeren afhaken. Ouders vragen zich af of ze het geloof wel goed hebben voorgeleefd. Deze brief gaat over de jongere generaties in de kerk.

Hoe maken we ze enthousiast voor het goede nieuws van Jezus?

Hoe zorgen we ervoor dat we zelf de moed niet verliezen?

De brief is geschreven door ds. Lungawiruol Khawbung, algemeen secretaris van de Reformed Presbyterian Church North Eastern India (RPCNEI), partner-kerk van India Mission | Verre Naasten.

Lawr woont in de stad Churachandpur, is getrouwd en heeft twee kinderen. Hij heeft jarenlange ervaring op het gebied van leidinggeven, gemeenteopbouw en jongerenwerk. De brief van Lawr wordt beantwoord door René Beiboer, jongerenwerker van

GKv De Voorhof te Nieuwleusen.

Geliefde broeders en zusters in de Heer Jezus Christus,

Ik, Lungawiruol Khawbung, groet alle heiligen die in Nederland zijn. Mogen de genade en barmhartigheid van God de Vader en van onze Heer Jezus Christus met jullie allen zijn. Ik dank de Heer altijd voor onze verbondenheid in het evangelie, vanaf het begin tot nu toe. Jullie ijver en enthousiasme in de dienst van de Heer is prijzenswaardig, omdat jullie een bron van bemoediging zijn geweest voor jullie verre naasten. Ik bid dat de genade van God voor jullie overvloedig mag blijven. Zodat jullie blijven schitteren als een zegenrijk instrument voor je familie, de samenleving en je naasten van ver.

Ik ben blij dat ik de mogelijkheid heb om jullie op deze manier te schrijven over de trouw van onze God, die trouw blijft aan zijn verbond. Hij is in staat zijn beloften na te komen, welke duistere machten er ook proberen om zijn verbondsbelofte te vernietigen. Ik wil het hier heel graag met jullie over hebben, omdat ik tijdens mijn studie in België, enkele jaren geleden, minstens één keer per maand de kerken in Zuid-Nederland bezocht. Tijdens mijn bezoek kreeg ik veel gelegenheid om te preken en kerkleiders, leraren, jongeren, ouders, tieners en leden van de kerken te ontmoeten. Het lijkt geen twijfel dat elk bezoek aan Zuid-Nederland een leermoment voor mij was. Bovendien was het ervaren van de gemeenschap van heiligen in de kerk een zegen en een geestelijke verrijking.

Maar er is één ding dat me erg raakte. Ik ontmoette ouders en sprak met hen over het bij God brengen van hun verbondskinderen. Ze vertelden me: 'We onderwijzen onze kinderen in het geloof en doen wat we kunnen om ze tot Christus te leiden, maar we weten nooit wanneer God hun de verlossende kennis van Christus zal geven.' Als ik hen goed begrijp, maken ze zich zorgen over de toekomst van hun kinderen. Ze zijn er niet zeker van of hun kinderen zullen blijven geloven en of ze zullen groeien in de kennis van God. Ze hebben natuurlijk gelijk; we kunnen het evangelie aan onze kinderen vertellen, maar het is het werk

van de heilige Geest om hen te veranderen. Charles Spurgeon zei: 'Iemand die zielen wil winnen, kan niets doen zonder God.' We zijn misschien niet perfect als het gaat om het onderwijzen van onze kinderen over God en zijn woord. Wel kunnen we oprecht werk maken van het onderwijs aan onze kinderen, in de hoop dat God het reddende geloof in hen zal doen ontkiemen. Ja, we kunnen niets doen zonder God, maar we kunnen wél vertrouwen op Gods verbondsbelofte, want Hij is betrouwbaar. Onze afhankelijkheid van God is het geheim van onze kracht en vreugde.

Als in onze kerk kinderen worden gedoopt, spreken we een belofte uit, voor God en de gemeente. Nog voordat we Hem kennen, neemt God ons al aan als zijn kind en belooft Hij ons allerlei geestelijke zegeningen. Denk aan de belofte die jij bij de doop van je kinderen gedaan

hebt. Blijf je inzetten om je kinderen trouw het woord van God te onderwijzen totdat ze gered zijn. In mijn kerk spreekt de predikant, na het bedienen van de doop, de hele gemeente aan en zegt: 'De kinderen, die ik gedoopt heb in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest, zijn aan jullie zorgen toevertrouwd. Heb ze lief, koester hen en draag zorg voor hen.' De verantwoordelijkheid voor het delen van het evangelie met de kinderen ligt dus bij de hele gemeenschap van gelovigen. Ouders zijn hoe dan ook niet alleen. De Heer belooft immers dat Hij met ons zal zijn, waar het evangelie ook wordt gedeeld (Mat. 28:20).

Een poosje geleden had ik het voorrecht om met René Beiboer, een jongerenwerker uit Nederland, over het kerkelijk leven te praten. We voelden allebei de noodzaak van samenwerking tussen de jongerenwerkers, de kinderwerkers én de ouders, bij al ons werk om te onderwijzen en kinderen en jongeren tot Christus

**ELKE DAG IS ER EEN OVERVLOED
AAN INFORMATIE, GEMAKKELIJK
TOEGANKELIJK VIA INTERNET,
DIE ONZE JEUGD UITERLIJK EN
TIJDELIJK GELUK BIEDT**

te leiden. Ik hoop dat deze gezamenlijke inspanningen een goed effect zullen hebben in het kerkelijk leven.

Ik merk dat de wereld waarin we tegenwoordig leven onze kinderen veel te bieden heeft dat hen van God afleidt. Een goed voorbeeld is het internet. Hoewel internet en digitale mogelijkheden een zegen en hulpmiddel zijn bij de ontwikkeling, kunnen ze ook een vloek zijn. De kans is heel groot dat onze kinderen niet alleen toegang hebben tot de christelijke leer, maar ook tot allerlei andere religieuze overtuigingen en denkwijzen. Om deze reden is het belangrijk dat ouders de kinderen blijven onderwijzen in

**DUS ZOU IK ERVOOR PLEITEN DAT
OUDERS EEN STERKE CHRISTELIJKE
TOEWIJDING OVERBRENGEN, VÓÓRDAT
HUN KINDEREN HET HUIS UIT GAAN**

de weg van de Heer, zodat ze daarin verder groeien en er nooit van afwijken. De wereld schreeuwt tegen onze kinderen, via boeken, internet en in andere vormen: ‘Het is jouw leven, jij bent de baas, doe wat je denkt dat

het beste is. Niemand heeft de autoriteit om jou te controleren. Je hebt alle vrijheid om te beslissen wat *jij* wilt doen. Doe je eigen ding, doe wat je wilt. Geloof in jezelf, kom op, streef ernaar om de beste te zijn’, enzovoort. Net als veel van wat op internet aangeboden wordt, is dit in strijd met wat de Bijbel ons leert.

Elke dag is er een overvloed aan informatie, gemakkelijk toegankelijk via internet, die onze jeugd uiterlijk en tijdelijk geluk biedt. Er zijn talloze artikelen en lege denkwijzen in de gadgets van onze kinderen die hen misleiden: yoga, religieuze theorieën, berichten van atheïsten en agnosten. Ze lezen en horen zoveel dingen die in strijd zijn met de Bijbel. Ik snap heel goed dat we in deze tijden soms het spoor bijster zijn. Misschien denken we dat onze wijsheid te beperkt is om het hoofd te bieden aan al deze duistere krachten, die ons huisgezin en onze samenleving aanvallen. We kunnen in de verleiding komen om onze

kinderen hun gang te laten gaan en te zeggen: ‘Ze zijn volwassen, ik dwing ze niet, ze moeten zelf beslissen wat ze willen doen.’ Maar laten we niet opgeven, onze kinderen zijn te kostbaar om te verliezen. Laten we ons de bijbelse opdracht blijven herinneren om Gods geboden, aanwijzingen en wetten door te geven aan onze kinderen, zodat zij en hun kinderen na hen de Heer zullen vrezen en Hem zullen aanbidden (Deut. 6:5-9).

Soms zien ouders niets goddelijks gebeuren in het hart en leven van hun kinderen, zelfs niet nadat ze heel trouw de geboden, aanwijzingen en wetten van God aan hun kinderen hebben doorgegeven. Wat ze wel zien en ervaren, zijn alleen maar de gieren die proberen te verslinden, zoals we zien in Genesis 15:11, toen de roofvogels op de karkassen neerkwamen en Abram ze verdreef. In deze tekst zien we dat het geloof van Abram op de proef werd gesteld. Abram deed wat hij kon en wachtte op de komst van de Heer. Hij wachtte op de Heer, zelfs toen het laat in de avond was. Later viel hij – uitgeput als hij was – in een diepe slaap. En toen verscheen God, die zijn verbond houdt! Mogelijk zien we de vrucht van ons onderwijs niet zo snel bij onze kinderen. Misschien denken we dat we het niet goed doen. Ik denk niet dat we ooit een stel op aarde zullen tegenkomen, dat kan zeggen dat ze perfect zijn in het ouderschap. Maar we kunnen altijd vertrouwen op Gods belofte wanneer we onze kinderen onderwijzen in de kennis van God.

In India zitten onze steden vol met mensen van jongere generaties, die verhuisden van het platteland naar de stad voor studie of werk. Velen van hen missen de steun en warmte van familie om hen heen en hebben hun geloof vaarwelgezegd. In Nederland is de situatie misschien wat anders, maar ik hoor wel dat de meeste jongeren rond hun achttiende hun vleugels uitslaan. Het moment waarop ze het ouderlijk huis verlaten, kan van persoon tot persoon verschillen, maar het feit is dat de meeste jongeren op een bepaald moment niet meer bij hun ouders wonen. Dus zou ik ervoor pleiten dat ouders een sterke christelijke toewijding overbrengen, vóórdat hun kinderen het huis uit gaan, omdat ik geloof dat dit een levenslang effect zal hebben.

In Spreuken 22:6 lezen we: ‘Leer een kind van jongs af aan de juiste weg, en het zal er niet van afwijken wanneer het oud geworden is.’ Laten we eraan blijven denken dat ‘Kinderen [...] een geschenk van de Heer [zijn], de vrucht van de schoot is een beloning van God.’ (Ps. 127:3) Ouders hebben de verantwoordelijkheid om van hun kinderen te houden, ze te koesteren, te onderwijzen en ze naar het eeuwige leven te leiden. Ik denk dat het de hoogste tijd is om onszelf als ouders de vraag te stellen of de kinderen van de hemelse Vader nog steeds echt welkom zijn in ons huis; een plek waar voor hen gezorgd wordt met wat ze geestelijk nodig hebben. Volgens de in Argentinië geboren missioloog Luis Bush

**DE JEUGD IS ONZE
HUIDIGE EN TOEKOMSTIGE
GENERATIE VAN DE KERK**

zijn kinderen van 4 tot 14 jaar het meest open en ontvankelijk voor allerlei vormen van input op het gebied van hun geestelijk leven en ontwikkeling. Mijn overtuiging is dat het voor ouders van het grootste belang is om de aandacht niet alleen te richten op de fysieke en emotionele ontwikkeling van

onze kinderen, maar ook op hun sociale en geestelijke ontwikkeling. Mijn bescheiden advies aan ouders is om extra inspanningen te leveren om kinderen in de leeftijd van 4 tot 14 jaar tot Christus te brengen.

Sommige van onze kinderen en jongeren hebben de Heer Jezus Christus misschien al als hun persoonlijke Verlosser aangenomen of hebben openbare belijdenis van hun geloof gedaan. Onze verantwoordelijkheid als ouders houdt dan echter niet op. De jongeren moeten verder onderwezen worden als volgelingen van Christus. Onze kinderen hebben nog steeds toezicht nodig terwijl ze opgroeien, zeker nu ze tegenwoordig aan zoveel verschillende groepen verbonden kunnen zijn. Door technologische vooruitgang gaan onze kinderen op nieuwe manieren met anderen om. Het maakt niet uit waar ze fysiek wonen, ze hebben een elektronische omgeving. Ze ontmoeten elkaar digitaal. Dit maakt het voor ouders

moeilijker om de geestelijke behoeften van onze kinderen goed te blijven volgen.

Dit is waarom ouders hun kinderen moeten linken met de kerk, zodat ze zich daaraan kunnen verbinden en een echt gemeenschapsleven kunnen ervaren en niet alleen een virtuele. Misschien neemt de rol van religie als bindende factor in de samenleving af, maar laten we niet ontmoedigd worden, want we kunnen een nieuw begin maken met onze kinderen. Als gemeenschap van gelovigen en kerkleiders is het belangrijk dat we strategieën onderzoeken om onze kinderen meer mee te nemen in het proces van hun spirituele groei. De jeugd is onze huidige en toekomstige generatie van de kerk. Door in hen te investeren, investeren we eveneens in de uitbreiding van de kerkgemeenschap wereldwijd. Laten we dit doen voordat het te laat is.

Ik wens jullie de barmhartigheid en genade van onze hemelse Vader toe. De Heer Jezus zij met uw geest.

Met jullie verbonden in de Heer Jezus,

Lungawiruol Khawbung

EEN EERSTE REACTIE

Geliefde broer in Jezus Christus Lungawiruol Khawbung, Lawr,

In jou heb ik iemand gevonden die in totaal andere omstandigheden leeft, in een land waar ik nog nooit ben geweest en een cultuur die ik niet ken, maar die zijn vertrouwen stelt in dezelfde God als ik, een God die betrouwbaar is. Het doet me nog meer beseffen hoe groot God eigenlijk is, dat Hij zowel hier voor ons in Nederland als voor christenen in India een levende werkelijkheid is.

In ons contact merkte ik dat ik soms moest vechten tegen een reflex in mij om sommige dingen waar we het over hadden al snel te interpreteren als ‘culturele verschillen’. Deze reflex merkte ik vooral toen we spraken over gezag van kerkleiders, jeugdleiders en ouders. Mijn eerste gedachte over dit onderwerp was: dat zou in India kunnen werken, maar hier nemen de jongeren hun eigen beslissingen. Ik kan ze nauwelijks wijzen op de consequenties van de keuzes die ze maken, want ik heb geen autoriteit. Maar doordat wij hierover praatten, moest ik er nog eens over nadenken hoe dit werkt in onze cultuur en in onze kerken, hier in Nederland. Je schrijft in je brief dat onze verlegenheid als het om autoriteit gaat, misschien iets te maken heeft met het feit dat we denken dat het ons aan wijsheid ontbreekt. Wat ik persoonlijk hoor van ouders, en zeker vanuit de wereld waarin we leven, is: ‘We hebben allemaal onze eigen waarheid, de jeugd mag die voor zichzelf uitvinden. Ik ga ze niet dwingen hun geloof in God in de praktijk te brengen, zoals ik dat doe.’

Hoe vrijblijvend en nederig dat ook klinkt, ik denk dat er in deze reactie iets zit dat inderdaad onze geloofsoverdracht tegenhoudt. Ik denk dat de generatie die nu het meest actief is in het jeugdwerk in de kerk – als ouders, als jeugdleiders of gewoon als voorbeeld – een voorgeschiedenis heeft waarin ze nooit werden gevraagd om naar de kerk, catechismus-opleiding of jeugdclub te

komen: ze kregen te horen dat ze moesten gaan. Dit is een generatie die terugkijkt op hun leven, en ik hoor de meerderheid van hen zeggen: 'We werden gedwongen en ik zal mijn kinderen of jongeren van de kerk nooit dwingen om iets te doen waar ze zelf niet voor kiezen.'

Ik denk dat, toen we over autoriteit spraken, we het niet over dwingen hadden, maar over overtuigen. Want zo'n autoriteit gaat niet over het dwingen van jongeren om ergens heen te gaan, maar over het overtuigen door hen te vertellen over God en zijn verbond met ieder van ons. Om dat te doen moet je zelf overtuigd zijn van God. Niet terugkijken en je gedwongen voelen, maar terugkijken en zien dat God zelf je al die tijd dicht bij Zich hield. Misschien via je ouders, je kerkleiders, je jeugdleiders. Ik weet niet zeker of wij er hier, in onze kerken in Nederland, van overtuigd zijn dat onze jeugd die voorbeelden ook vandaag de dag nog nodig heeft.

Lawr, je vertelde me hoe afhankelijk de mensen van je gemeente zijn, afhankelijk van God en van elkaar, in praktische en geestelijke zin. Als je elke dag weet en ervaart hoe afhankelijk je bent, merk je hoe God voor je zorgt en dat je met God goud in handen hebt. Dit zal je zo overtuigd maken van God, dat je alleen met gezag en overtuiging over Hem kunt spreken, zelfs als je denkt dat de jeugd op dat specifieke moment niet eens luistert. Zijn we in Nederland nog afhankelijk en overtuigd genoeg om op deze manier over God te spreken?

Met je verbonden in de Heer Jezus,

René Beiboer

VERWERKING EN TOEPASSING

LEZEN

1. Lungawiruol Khawbung gaat in zijn brief uitgebreid in op het thema geloofsopvoeding. Op welke manier voelde jij je aangesproken door deze brief?
2. Halverwege de brief deelt Lungawiruol Khawbung een originele uitleg van Genesis 15, het bekende verhaal over het verbond tussen God en Abram. Wat haal jij uit dit gedeelte als het gaat om kinderen en geloof?

VRAGEN

1. Lungawiruol Khawbung daagt christenen in Nederland uit om met meer vertrouwen kinderen en jongeren de weg van het geloof te wijzen. Heeft hij hier een punt?
2. Hoe helpt het citaat van Charles Spurgeon jou bij het nadenken over toekomstige generaties in de kerk?
3. 'Hoewel internet en digitale mogelijkheden een zegen en hulpmiddel zijn bij de ontwikkeling, kunnen ze ook een vloek zijn.' Ben je het eens met deze opmerking? Waarom wel/niet?
4. Lees en overdenk de bijbelteksten die Lungawiruol Khawbung noemt in zijn brief (Deut. 6:5-9, Ps. 127:3, Spr. 22:6 en Mat. 28:20). Hoe word jij door deze teksten bemoedigd en uitgedaagd op het gebied van geloofsopvoeding?
5. René Beiboer benadrukt in zijn reactie het belang van 'autoriteit'. Zijn Nederlandse kerken inderdaad te voorzichtig (geworden) als het gaat om geloofsoverdracht?

DOEN

1. Welke concrete lessen voor het jeugdwerk in jouw kerkelijke gemeente haal jij uit deze brief en de reactie daarop?
2. Hoe kunnen Nederlandse kerken en christenen met vreugde, overtuiging en vertrouwen nieuwe generaties voorgaan in het volgen van Christus?

LIED EN GEBED

Zing samen of luister naar (een van) de volgende liederen:

- Sela: 'Breng ons samen'
- Opwekking 123: 'Groot is uw trouw, o Heer'
- Nieuwe Psalmberijming, Psalm 78:1 en 2 en Psalm 100:1, 2 en 3

Sluit de bespreking af met gebed:

Hemelse Vader, wat is het bijzonder dat we met jong en oud één familie mogen vormen. Wilt U geven dat onze kinderen zich gezien en geliefd voelen in de kerk? Geef voorgangers, jeugdleiders en jongerenwerkers de moed, creativiteit en inspiratie om nieuwe generaties vertrouwd te maken met Christus' liefde. Vergeef ons wanneer we soms twijfelen aan uw trouw. Bescherm uw volk op aarde. Dat bidden wij door uw Zoon, amen.